

A megtérésemben az Oltáriszentség játszotta a meghatározó szerepet

Rianne Spoon, 22 éves holland
orvostanhallgató, tavaly
december 12-én ünnepi mise
keretében lett az Egyház tagja
az utrechti Szent Katalin
Katedrálisban. Az alábbiakban
az ő beszámolója olvasható.

2007.03.03.

Utrechtbe az orvosi egyetem miatt kerültem. Kollégiumot kerestem és Hogelandre esett a választásom, mert tudtam, hogy ez tiszta katolikus szellemiségű hely. Én abban a hitben nőttem fel, hogy a katolikus tanítás téves, így megkérdeztem magamtól, hogy miért akarok Hogelandben lakni. Nem ijesztettek el a gyerekkori tapasztalatok, hasznomra vált a kételkedés és hamar kiderült, hogy a dolgok nem úgy állnak, ahogy gondoltam. A szabadság és a nagy tisztelet légkörében találtam magam.

Másfél évvel ezelőtt egy csoporttársam megtért, és ez mélyen megérintett. Rájöttem, hogy mi mindketten ugyanabban az Istenben hiszünk. De nem egységet éreztem a katolikus hittel, hanem két akadályt láttam: az Oltáriszentséget és Máriát mint Isten anyját. Miután egy ideig tanulmányoztam ezeket és más kérdéseket, elhatároztam, hogy megvallom hitemet abban a

protestáns gyülekezetben, ahová a családom tartozott, annak ellenére, hogy néhány tanával nem értettem egyet – különösen a Katolikus Egyházra vonatkozóan.

Döntésem, hogy nem keresek tovább és mindent Isten kezére bízok, nem hozta meg a lelki békémet. Kétségek gyötörtek továbbra is és emiatt nyugtalan voltam.

Hogelandben, a kollégiumban van egy kápolna, ahova sok fiatal jár imádkozni vagy naponta misére, amelyet az Opus Dei papjai tartanak. Emlékszem, nem tudtam úgy elmenni a kápolna mellett, hogy ne érezzem a szükségét, hogy bemenjek. Ezeket az érzéseket nehéz megmagyarázni. Abban a helyzetben, amelyben találtam magam, rájöttem, hogy ha úgy döntök, hogy bemegyek és letérdelek a tabernákulum előtt az Ő jelenlétében, akkor nem lehetek

továbbra is protestáns. Ott abban a pillanatban nem akartam kompromisszumot kötni magammal, nem éreztem sem indíttatást, sem bizonyosságot. Nem akartam ellenszegülni sem a gyülekezetemnek, sem a családomnak, ezért úgy döntöttem, hogy várok és remélem, hogy idővel a „problémáim” eltűnnek.

Isten nem fárad bele a várakozásba

Eljött a karácsony is, de a várva várt világosság, amelyet az öröm és béke eme időszakja jelent, nem jött el. Valahogy mégis feléledt a reményem, amikor Henri Nouwen A tékozló fiú hazatérése című könyvében ráleltem egy szakaszra. Nagyon tetszett, amikor azt olvastam, hogy Istennek végtelen a türelme, mert nem akarja, hogy kényszerből szeressük Őt, hanem szabadon. Tudja, hogyan kell

várni és soha nem fárad bele a várakozásba.

Az Oltáriszentség játszott meghatározó szerepet a megtérésemben. Irigykedtem azokra, akik mindennap misére mentek, és nem tudtam elképzelni, hogy valaki katolikus és nem jár naponta misére. Kétségtelenül fontos volt az is, hogy érezhettem a pápa atyai gondoskodását és láttam Krisztus arcát tündökölni a papokon és a világi embereken, akiket ismertem.

Ahogy visszaemlékszem arra, hogy mit tett velem az Úr, nem győzők csodálkozni. Egyrészt a katolikus hit alapjait tanultam, miközben Agnesszel, a barátnőmmel forró csokit ittunk. Másrészt, egyre mélyebbre látva, a véremben éreztem, hogy Krisztus él. Csak azért írom ezt le, hogy kifejezzem a hálámat. A pap, aki végigkísért és segített a hit teljességéig vezető úton,

úgy fogalmazott, hogy nemcsak azért kell hálásnak lennem, amit kaptam, hanem azért is, amit másokért tehetek mostantól, ha hűséges vagyok.

Hogelend egy egyetemi kollégium Utrechtben, ahol a képzési tevékenységeket az Opus Dei Prelatúrája végzi.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-megtereseben-az-
oltariszentseg-jatszotta-a-meghatározó-
szerepet/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-megtereseben-az-oltariszentseg-jatszotta-a-meghatározó-szerepet/) (2026.02.21.)